

[Poul Møller.]

midt i februar, men burde have været om en måned, når udskrivningsloven skal vedtages og man ved, hvordan indtægtsstigningerne har været i samfundet. Så meget mere kunne ministeren jo have ventet, som de lønstigninger, han skal have dækket, først træder i kraft den 1. april 1964.

På denne baggrund må man se vore ønsker under forhandlingerne i udvalget om, at en forhøjelse af forbrugsafgifterne blev ledsaget af en nedsættelse af de direkte skatter. Det ville have givet den højtærede finansminister 90 mill. kr. forlods i forbrugsafgiftsstigning ud over den automatiske stigning, fordi nedsættelsen af de direkte skatter først ville have belastet indtægterne fra juli kvartal, altså fra juli måned i år. I februar, marts, april, maj, juni ville finansministeren have haft sine afgiftsforhøjelser, altså 90 mill. kr. rent netto, lagt oven på de andre millioner, jeg har nævnt for de automatiske afgiftsstigninger, således at han ville have haft dækning fuldt ud for de 190 mill. kr., også hvis han skulle gå med til den af os ønskede nedsættelse i de direkte skatter. Vi har imidlertid ikke kunnet trænge igennem med dette synspunkt allerede af den grund, at forslagene er fremsat på et tidspunkt, hvor man fra regeringen ikke ved, hvad der kommer ind af personlige skatter i det kommende finansår.

Det, der finder sted nu, er derfor, at vi får en overdækning, en strammere finanspolitik end den, der var foreslået ved finanslovsforslaget i november, en overdækning i forhold til de 190 mill. kr., som regeringen er ude efter at få dækket. Motiveringen for denne strammere finanspolitik kan kun være de indkomstforøgelser, der ventes i samfundet i det kommende år. Jeg skal ikke komme ind på, om disse indkomstforøgelser motiverer en strammere finanspolitik, men jeg skal gentage, hvad jeg sagde under første behandling, at det folketing, der har vedtaget disse indkomstforøgelser, burde ikke være det, der lod dem ledsage af en strammere finanspolitik for derigennem at tage indkomstforøgelserne og lønforhøjelserne tilbage igen og trække dem ind i statskassen.

Lad os se på den samfundsmæssige virkning af den pristalsportion, der nu skal ud-

betales, og hvis samlede omfang vel er 500 mill. kr. Ved et almindeligt forbrug vil det give 75 mill. kr. mere i afgiftsstigning. Hertil kommer de specielle afgiftsforhøjelser, der pålægges befolkningen, på 250 mill. kr.; man kommer herved til, at borgerne af deres pristalsportion på 500 mill. kr. skal betale afgiftsstigninger på 325 mill. kr. Men hertil, ærede medlemmer, kommer stigningen i provent af de direkte skatter. Som bekendt er forbrugsafgifter og omsætningsafgifter ikke fradragsberettigede, så pristalsportionen indgår fuldt ud som grundlag for den direkte skat, der følger til næste år, og som i de lavest beskattede kommuner sammen med statsskatten udgør omkring 35 pct. af lønforhøjelsen for den almindelige indkomst, der er uden for den progressive beskatning. Herved er hele pristalsportionen slugt, når kredsløbet er endt, når man har fået sin skattebillet til næste forår, og når man har betalt de afgiftsforhøjelser, den højtærede finansminister ønsker.

Sjældent har man set en rigtigere karakteristik end den, der var brugt i en leder, i Ekstrabladet i lørdags, hvori dette blev kaldt molboagtigt. Det er molboagtigt, at folketinget gennemfører lønforhøjelser, som man véd man samtidig må gribe ind over for ved at indkræve dem igen dels gennem direkte skatter, dels gennem indirekte skatter.

Jeg skal ikke gøre flere bemærkninger, for jeg synes, det er ganske klart, at man her fører en konjunkturpolitik, som man kunne have undgået, hvis man ikke havde sat lønforhøjelserne i kraft, hvis man ikke havde truffet de beslutninger, man traf her i fjor. Nu ved jeg godt, at regeringen sonderer vældig stærkt mellem de lønforhøjelser, der finder sted som følge af pristalsreguleringer, og dem, der finder sted på grund af overenskomstloven fra i fjor. Jeg skal da også gerne gå ind på denne sondring, idet jeg dog gør opmærksom på, at pristalsreguleringen er et led i overenskomstloven fra i fjor, vedtaget her i folketinget, men givet er det for mig, at selv hvis man ser på pristalsreguleringen, må man spørge: skal dette altid gå på denne måde? Det er første gang, det nye pristal udløser en dyrtidsportion, og dette ledsages straks af omgående og omfattende foranstaltninger fra folketingsflertallet — hvis det er et flertal — som har